

BAS

Mut speelt met zijn speelgoedauto. Hij drukt op een knop en stuurt hem de hele kamer door, supersnel. Terwijl hij de auto van hier naar daar laat gaan, maakt hij veel lawaai. Vrrroemmm! Zijn auto is de snelste van de hele wereld.

Maar als hij voorbij de keuken komt hoort hij mama en papa nog veel meer lawaai maken dan zijn auto, zij roepen heel luid tegen elkaar. Dat doen ze de laatste tijd wel vaker. Mut vindt het verschrikkelijk wanneer ze ruzie maken.

Plots zien mama en papa Mut staan en stoppen ze met ruziën.

'Mut, kom eens hier', zegt mama. 'Papa en ik willen je iets vertellen.'

Mut stapt voetje voor voetje de keuken binnen. Mama en papa kijken raar, Mut wordt een beetje bang. De ogen van mama zijn rood. Heeft ze gehuild?

'Papa en ik gaan apart wonen', zegt mama zacht. Papa zegt niets, hij kijkt alleen triestig voor zich uit.

Mut schudt zijn hoofd en stopt zijn oren dicht met zijn handen. Hij wil het niet horen. Zijn ouders mogen niet uit elkaar gaan, ze moeten samen blijven! Papa en mama proberen nog met hem te praten, maar het lukt niet. Mut loopt weg zonder iets te zeggen.

In zijn kamer gaat hij op zijn bed zitten. Hij denkt na over wat mama net heeft gezegd. Niet meer samen wonen? Waarom doen ze dat nu? Ze zien elkaar toch graag en dat gaat toch niet zomaar over? Mama en papa maken wel veel ruzie, maar dat is toch niet zo heel erg? Of misschien heeft hij zelf iets stouts gedaan en zijn mama en papa daarom zo boos. Mut begrijpt het niet. Hij weet niet hoe hij zich moet voelen.

In de klas is Mut erg stil. Hij denkt de hele tijd aan zijn ouders. Droevig legt hij zijn hoofd op de bank.

'Mut?'

Meester Jan staat voor hem. Mut kijkt op, de klas is helemaal leeg! Waar is iedereen?

'De bel is al gegaan, Mut', zegt meester Jan. 'Wil je niet naar huis?'

Mut schudt zijn hoofd. Hij heeft geen zin om naar huis te gaan.

'Hoe komt het dat je geen zin hebt?' vraagt meester Jan. 'Wil je er iets over vertellen?'

Mut weet niet goed of meester Jan het mag weten van zijn ouders. Hij twijfelt even, maar dan vertelt hij het toch.

Meester Jan is een toffe meester, misschien kan hij wel helpen.

Wanneer Mut uitgepraat is over wat er gisterenavond gebeurd is en wat zijn mama en papa gaan doen, voelt hij zich een klein beetje beter.

Meester Jan denkt even na. 'Als je mama en je papa echt uit elkaar willen gaan, dan hebben ze daar waarschijnlijk al heel lang over nagedacht, zij beslissen dit waarschijnlijk niet na één ruzie?'

'Maar als ze elkaar graag zien, dan mogen ze toch niet apart gaan wonen?' protesteert Mut.

'Of misschien heb ik te veel lawaai gemaakt met mijn auto en wil mama daarom niet meer bij papa en mij wonen?'

'Mut, je mama en papa gaan niet uit elkaar omdat jij iets verkeerd hebt gedaan. Soms zie je iemand heel graag, maar kan je er toch niet meer mee samen zijn', zegt meester Jan. 'Maar dat begrijp je pas als je het zelf meemaakt. Kom morgen na schooltijd nog een keer bij me. Dan heb ik iets voor jou.'

De volgende dag blijft Mut na de bel weer op de bank zitten. Hij wil heel graag weten wat meester Jan voor hem heeft.

'Kom maar mee', zegt meester Jan.

Mut volgt zijn meester door de school. Ze gaan heel wat gangen door en stoppen bij een kleine klas. Meester Jan gaat er binnen en komt terug met een oude doos. Er zitten gaten in.

'Wat is dat?' vraagt Mut.

'Dit is voor jou', zegt meester Jan. 'Een cadeautje.'

Mut opent de doos en er springt een kleine, schattige puppy uit. Hij blaft luid en aait met zijn hoofd tegen Mut. Die is superblij.

'Mijn hond heeft net veel kindjes gekregen en deze puppy is voor jou', zegt meester Jan. 'Zijn naam is Bas. Neem hem maar mee naar huis.'

Mut neemt Bas in zijn armen en drukt een kus op zijn snoet.

'Kom Bas, we zijn weg!'

Mut is dolgelukkig met Bas. Ze spelen de hele tijd samen. Bas is al even gek als Mut. Als Mut een salto probeert te maken, doet Bas het ook. Wanneer Mut in een grote modderplas gaat spelen, speelt Bas gewoon mee. En Mut is vooral dol op zijn worstelpartijtjes met Bas. Dagen aan een stuk rollen ze samen door de tuin en door het park. Mut neemt Bas overal mee naartoe. Wie Mut ziet, ziet ook Bas, ze zijn altijd samen.

Enkele maanden gaan voorbij. Mama maakt al plannen om te verhuizen. Door altijd met Bas te spelen, vergeet Mut soms dat hij verdrietig is. Maar ondertussen snapt hij nog altijd niet waarom mama en papa uit elkaar gaan. Ook wanneer hij het hen vraagt, kunnen ze niet echt een antwoord geven. 'Omdat het nu eenmaal moet', zegt mama meestal.

Bas is intussen veel groter geworden. Hij is niet meer de schattige puppy die hij vroeger was. Dat merkt Mut wanneer ze samen gaan spelen. Bas heeft grote klauwen gekregen, waarmee hij Mut pijn doet. Mut wil niet meer worstelen met Bas, want dan krabt die hem tot hij bijna bloedt.

Bovendien zijn de tanden van Bas heel scherp geworden. Als hij een salto wil maken, probeert hij zich vast te klampen aan Mut. Maar Mut wil dat niet meer, want dan bijt Bas bijna een gat in zijn arm. Vroeger was spelen met Bas heel leuk, maar nu vindt Mut er niet veel meer aan.

Bas is ook veel minder lief nu. Hij blaft heel luid en gemeen naar iedereen in de buurt en soms ook naar Mut. En Bas kan het niet laten om overal te plassen, waardoor mama heel vaak kwaad wordt. Op Bas, maar ook op Mut. Heel soms, wanneer ze in de modder spelen, is het weer leuk. Dan is Bas weer net een puppy. Dan weet Mut dat hij Bas dolgraag heeft. Maar als Bas even later luid begint te blaffen, is het plezier weer voorbij.

Op een dag neemt Mut Bas mee naar meester Jan.

'U mag Bas terughebben, meester', zegt Mut.

'Ai', reageert meester Jan verbaasd. 'Vind je hem niet meer leuk?'

'Jawel', antwoordt Mut. 'Bas is nog altijd een heel leuke hond. Maar het is niet meer zo leuk samen. In het begin wel, maar nu niet meer.'

'Dat kan soms gebeuren', zegt meester Jan.

'Geeft u Bas dan maar aan iemand anders', zegt Mut. 'Die zal er misschien veel meer plezier aan hebben.'

Terwijl Mut het zegt, voelt hij zich ook een beetje triestig. Hij zal Bas missen, maar het is het beste zo.

'Mut, denk nu eens aan je mama en papa', zegt meester Jan zacht.

Mut doet het, al weet hij niet goed waarom.

'Die vinden elkaar ook nog altijd lief. En toch gaan ze uit elkaar. Omdat het niet meer zo leuk is samen.'

Mut denkt diep na. Hij begint te begrijpen wat meester Jan wilt zeggen.

'Net zoals bij Bas en mij', zegt hij.

'Juist', zegt meester Jan. 'Sommige dingen blijven niet voor altijd hetzelfde. Zo gaat dat soms.'

'Dus het is niet mijn schuld dat ze boos op elkaar zijn?' vraagt hij.

'Nee, helemaal niet', antwoordt meester Jan. 'Jij kan er niets aan doen.'

Mut is blij dat het niet zijn schuld is. En toch is hij nog altijd droevig. Hij vindt het nog altijd heel erg dat zijn ouders niet meer samen zijn. Dat gevoel zal niet zo snel weggaan.

Mut kijkt naar Bas. Hij aait over zijn hoofd.

'Ik ga jou missen, hoor', zegt Mut.

Plots springt Bas uit de armen van meester Jan. Bovenop Mut. Wat wil hij doen, hij gaat toch niet bijten?

Bas steekt zijn tong uit zijn mond en geeft Mut een reuzengrote lik. Mut moet lachen, heel zijn gezicht is nat. Hij neemt Bas vast en geeft hem een dikke knuffel.

Ook meester Jan moet lachen.

'Ik denk dat Bas jou ook gaat missen, Mut!'

Jonas Boets